

Stalin žije

Autor: Pavel Kamas

Aneb ruský „denacifikační“ narativ

Válečná propaganda nabízí zajímavé perspektivy nejen při zpětném rozboru po skončení války samotné, ale ještě za jejího běhu. Jak známo, kremelská administrativa si za oficiální důvod pro svou „speciální vojenskou operaci“ na Ukrajině zvolila „denacifikaci“. Moc dobře věděla proč, a lépe zvolit nemohla. Jak směrem k vlastním lidem, tak ke světové veřejnosti.

Uchu ruského obyvatelstva, dodnes vychovávaného sovětsko-komunistickým dějepisem, nemůže nic lahodit lépe než „denacifikace“, upomínající běžného Rusa na takřka mýtické poslání boje za světové dobro z dob „velké vlastenecké války“, jak se sovětské účasti na **Druhé světové** válce v Rusku dodnes říká. Něčemu takovému by imaginární a dnes již otřepaný „boj proti terorismu“, jenž byl záminkou pro války v Čečensku, Gruzii a na Kavkaze, nemohl zdaleka konkurovat. Ruští propagandisté tak postulovali „nepřítele“, kterého „zná“ každý Rus už z obrázkových knížek ve školce, „ví“, že je to nejhorší zlo, a bojovat proti němu nemůže být nikdy špatně.

Pokud chtěl Kreml pro své „tažení na Západ“ získat sympatizanty i mimo **Rusko**, opět nemohl zvolit lépe: „Nacistický“ strašák je společným produktem obou (kapitalistických i komunistických) vítězů Druhé světové války, a proto účinkuje stejně dobře na obou „polokoulích“. Lhostejno, zda v nových postkomunistických či „starých“ západních zemích, také na Západě stačí často i velmi vzdělaným a inteligentním lidem zamávat před očima hákovým křížem, aby odložili ratio na noční stolek a spustil se v nich řetězec „antifašistických“ pavlovových reflexů. Kdo bojuje proti „fašismu“ a nacismu“ a dodá potřebné obrázky, má většinu „slušných lidí“ vždy na své straně.

Od 24.února 2022 tak ruská propaganda chrlí přes oficiální, ale i „alternativní“ kanály nepřeborné množství obrázkového a filmového materiálu, jenž má domácí i zahraniční publikum přesvědčit o tom, že na Ukrajině jaksi potají vznikla „nová **Třetí říše**“ (s židovským prezidentem v čele) a Rusové tedy vlastně znovu po tři čtvrtě století zachraňují svět před „nacistickou mašinerií“.

V českém prostředí se zdá být nejzářnějším příkladem šíření ruského denacifikačního narativu

portál Aeronet. Takřka neuplyne den, aby tento web své čtenáře nezahrnoval čerstvými „důkazy“ o všudypřítomném „ukronacismu“. Čtenář se má chytat hrůzou za hlavu, že „Ukrajinci jsou fascinováni nacistickou Třetí říší a odkazem Stepana Bandery“, v pouličních stáncích se na Ukrajině prodávají trička s Banderou a „ukrajinské děti zpívaly neoficiální hymnu Luftwaffe a dívky měly v choreografii během tance dokonce i hajlování!“ 1]

Je pravdou, že historická postava Stepana Bandery, stejně jako nacionálněsocialistické Německo, jsou značnou částí ukrajinského národa vnímány pozitivně. Co se Německé říše týká, sympatie Ukrajinců mají kořeny v tzv. ukrajinském holodomoru, při kterém bylo v letech 1932–33 na Stalinův příkaz zabaveno veškeré obilí, v důsledku čehož zahynuly miliony Ukrajinců všech věkových skupin. Německá armáda proto byla v Druhé světové válce po příchodu na ukrajinské území považována za osvoboditele od nenáviděného bolševického jha. To ovšem vůbec není podstatné. Stejně jako je irelevantní jakékoli objektivní zhodnocení uvedených historických fenoménů. Jediné rozhodující pro posouzení současného ruského propagandistického narativu z domácího evropského pohledu je to, jak ho vnímá příjemce. A pro něj, jak jsme si řekli, je vše „fašistické“ a „nacistické“ synonymem zla.

Přínejmenším srovnatelně však evropský člověk vnímá komunismus a **Sovětský svaz**. Tedy za předpokladu, že sám není příslušníkem komunistického hnutí, nebo je zcela nepolíben základními dějepisnými fakty. Právě vnímavý, ideologicky nepodjatý pozorovatel, jenž nota bene nedávno prokoukl coronovou lež, by měl minimálně zpozornět, když ho chce zrovna Rusko získat pro svou válečnou věc poukazováním na domnělé či skutečné, z jeho pohledu zavrženíhodné reálie v cílové zemi svých geopolitických zájmu. Zdaleka totiž nemá zameteno před vlastním prahem. Naopak. Nejenže je stalinistická verze dějin v Ruské federaci vymáhána a jejich revize znemožněna trestními zákony a tvrdými postihy, sovětský duch je přítomen vyloženě na každém rohu.

Ulice a sochy masového vraha

Podle oficiálních údajů portálu Russia Beyond, jenž provozuje ruský stát, najdeme i v dnešním Rusku, více než 30 let po „zániku“ Sovětského svazu, „téměř v každém městě ulici pojmenovanou po Leninovi“. Autor článku, Oleg Jegorov, provádí čtenáře Petrohradem, kde se přes „Náměstí diktatury proletariátu“ dostaneme „před radnici s obrovskou bronzovou sochou Lenina“. Scenérie „dělá dojem, jako by tu byl stále Sovětský svaz“. Po masovém vrahovi **V. I. Leninovi** – zodpovědném za rudý teror a v neposlední řadě za hladomor z let 1921–22, kterému padlo za oběť až 5 milionu lidí – se podle průzkumu ruského internetového koncernu Yandex v celém Rusku jmenuje celkem 5 776 ulic. „Sahají od 16kilometrového Lenina prospektu v Moskvě až po malé uličky v odlehlých vesnicích, v nichž je sotva hrstka domů“. Po žádné jiné historické osobnosti se v Rusku „nejmenuje tolik ulic a náměstí jako po Leninovi“. Jediná výjimka: Ulice, které mají v názvu slovo „sovětský“. Těch je v Rusku stále rovných 8 121.

Nejde však jen o ulice a náměstí. Když pojedete moskevským metrem, může se vám stát, že vystoupíte na stanici „Vojkovskaja“, pojmenované po bolševickém hrdlořezovi Pjotru Vojkovovi, „kterému se přičítá účast na vraždě carské rodiny v roce 1918“. Za zachováním

jména stanice však nestojí jen moskevský dopravní podnik, nýbrž většina moskevské veřejnosti. Když moskevské úřady v roce 2015 provedly online referendum o přejmenování této stanice, 53 % Moskvanů se vyslovilo pro zachování názvu po bolševickém vrahovi. 2]

Stalin žije

Ačkoli se oficiální Rusko k největšímu ze všech komunistických diktátorů a masových vrahů, Josifu Stalinovi, snaží příliš nehlásit, v každodenní ruské realitě je bolševik gruzínského původu nadále přítomen. Docela před nedávnem, na jaře 2021, přišli „komunisté v ruském Nižném Novgorodu“ se záměrem „vybudovat muzeum věnované bývalému vůdci SSSR **Josifu Stalinovi**“, přičemž „stavbu financuje podnikatel Alexej Zorov, který zesnulého diktátora zbožňuje“. Rok předtím již zmíněný podnikatel podle ruského státního média Russia Today vztyčil na svém soukromém pozemku Stalinovu sochu, jedinou v regionu. Stalinovy monumenty však v zemi rostou jako houby po dešti. „V posledních letech se po celé zemi objevily sochy bývalého diktátora, jejichž zřizování organizují především členové ruské komunistické strany“, píše anglické vydání RT.com. Šéf místních komunistů, Vladislav Jegorov, se pro redakci nechal slyšet, že „Stalin je symbolem vítězství, pospolitosti bratrských národů, síly a velikosti mocnosti, která zajistila mír ve světě a uchránila ho před třetí světovou válkou“. Proto by se podle nejnové nižnenovgorodské stalinské centrum „mělo stát prvním krokem k otevření podobných muzeí ve všech regionech Ruska“. 3]

Čistě z perspektivy přijímané většinou dnešních současníků se Rusko při svém poukazování na „nacistické rejdy“ na Ukrajině chová jako zloděj, jenž volá „chyťte zloděje!“. Když pak tyto morální výčitky přetaví v hlavní důvod války zrovna stát, jehož ulice, náměstí a nádraží se jmenují po masových vrahách a komunistických diktátorech, jimž se neustále staví nové a nové pomníky, vztyčují sochy a otevírají adorační „centra“, je víceméně jasné, že takový důvod války je jen křečovitě vykonstruovaná atrapa. Možná ještě o něco křečovitější než deklarovaný „konec Sovětského svazu“.

Zdroje:

1] Aeronet.news: „VIDEO: Ukrajinské děti zpívaly neoficiální hymnu...“, 23. 9. 2022.

2] de.rbth.com: „Sowjetische Straßennamen: Warum gibt es sie in Russland noch immer?“, 8. 12. 2017.

3] RT.com: „Russian Communists to open ‚Stalin Center‘: Regional politician will fund large museum dedicated to life of infamous Soviet leader“, 23. 4. 2021.

Vyšlo v časopisu **Radix** č.4: Mor v Rusku a v celém světě, nakladatelství Majitelé mozku s.r.o., prosinec 2022. Časopis lze **objednat** nebo i přímo zakoupit v brněnském knihkupectví **Skleněná louka**.